

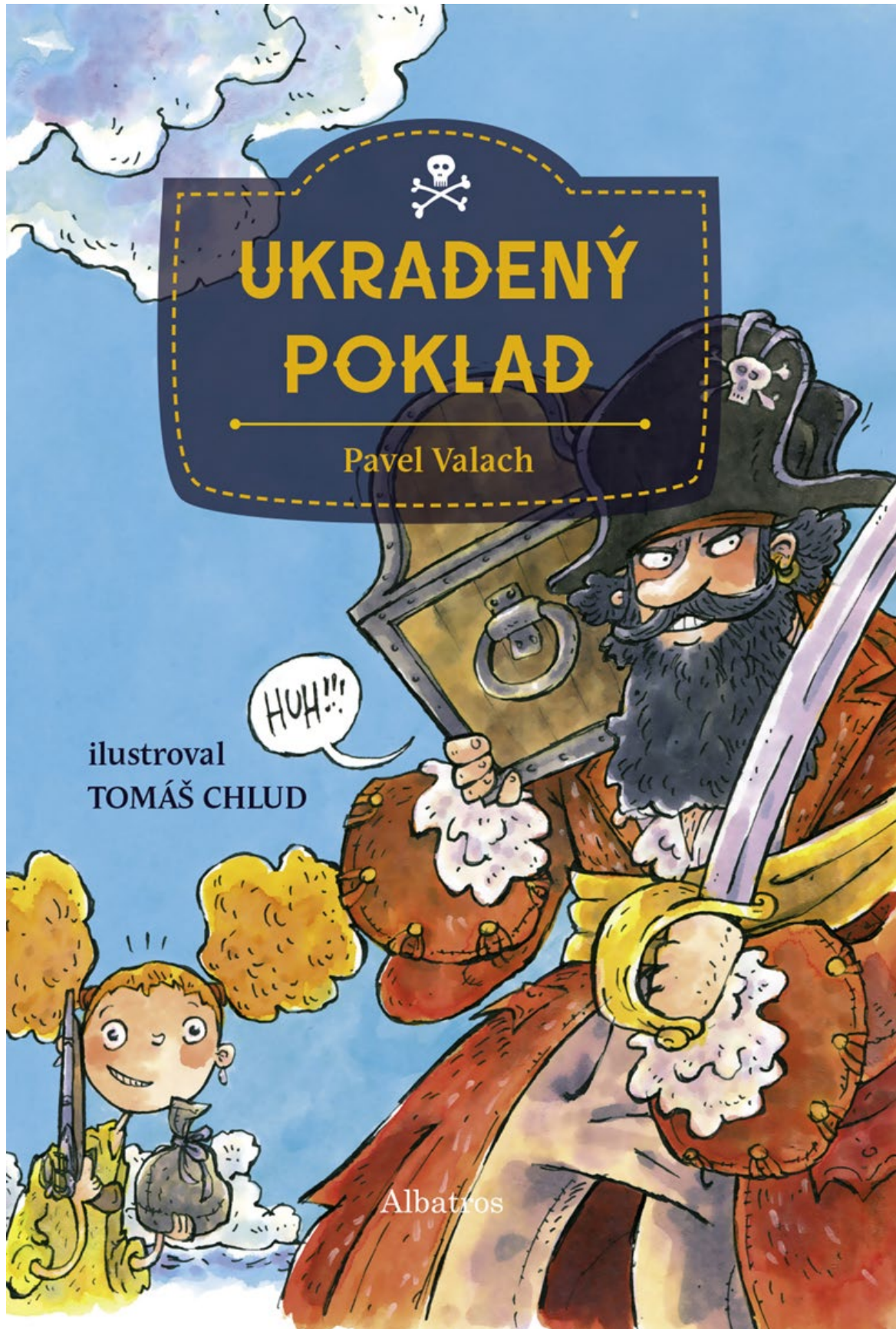
UKRADENÝ POKLAD

Pavel Valach

HUH!!!

ilustroval
TOMÁŠ CHLUD

Albatros

Ukradený poklad

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Pavel Valach
Ukradený poklad – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ilustroval
TOMÁŠ CHLUD

Albatros

Obsah

Tak už čti!	5	Kanonýr	90
Nejmenší dům	7	Kornout bonbónů	92
Soused Krysák	8	Zloději	96
Nejkratší kapitola	12	Velké prádlo	97
1. kapitola z knížky o pirátech	13	Tříkrát kolem kopce	101
Táta a indiáni	19	Prdelky	106
Ráno s překvapením	23	Rackové	107
Ve špajzu je myš!	27	Vstáváme!	111
Kapitán	32	Velká krádež	112
V kůlně	34	Hlavně potichu	114
Oběd	39	Kdo si to píská?	117
Válečná porada	42	Kde je truhla s pokladem?	120
Jde se spát	46	Krysák je cvok aneb osmero dveří	123
2. kapitola z knížky o pirátech	50	Dveře do ložnice	124
Tiše a spát	56	Ložnice souseda Krysáka	126
Sen začíná	58	Hledá se hrdina	127
Nečekané shledání	61	Pravda o bonbónech	129
U ohně	65	Pod postelí	133
Tetičky	69	Co je víc než zlato?	138
Nejlepší kuchař pod sluncem	73	Kapitán odplouvá	141
Tetičky v nesnázích	77	Ospalé ráno	145
Dárek	80	3. kapitola z knížky o pirátech	147
Z kopce dolů	82	Poslední stele	152
Zachránění	85	Sousedovo ráno	154
Vaříme Dobrosrdečník	87	Numizmatici	161

Tak už čti!

Na kopci stojí dům. Jistě, stojí jich tu hodně, ale nás zajímá ten úplně nejmenší. Je tak malý, že byste si ho ani nevšimli, a už vůbec byste neuvěřili, že se v něm dá bydlet. A přeci v něm někdo bydlí. Je to Julie, její máma a táta. Kdyby ti tři měli více peněz, bydleli by určitě jinde a ve větším domě. Třeba tak obrovském, jako má jejich soused.

Toho dne, kdy to všechno začalo, byla už tma. Julie ležela v posteli, vedle ní plyšový medvěd a na zemi opřený o postel seděl táta.

„Tak už čti,“ škemrala Julie a píchala do táty prstem.

„Tyhle půjdou na sedmičku,“ zavrčel táta ospale. On totiž přes den třídil balíky na poště a byl z toho tak utahaný, že usnul kdekoliv a kdykoliv.

Táta s Julií si četli každý večer. Máma si dokonce vzpomíná, že si takhle četli ode dne, kdy se Julie narodila. Samozřejmě, že dnes už Julie chodí do školy, číst umí, ale zvyk je zvyk.

„Počkej, nespěchej na mě,“ drmolil táta a mnul si obličej. „Kde je záložka?“

Listoval knihou a vůbec nebylo jasné, jestli spí, nebo bdí. Zato Julie věděla, že v téhle knize žádná záložka není a ani být nemůže. Tuhle knížku totiž dnes budou číst poprvé, a kdyby táta konečně otevřel oči, určitě by si toho všiml.

„Už-to-bude-už-to-bude,“ brebtl a zdálo se, že zase usíná.

Na dnešek se Julie obzvlášť těšila. Tahle knížka, to bylo něco eňoňuňo. Vůbec nevoněla novotou, ani neměla obal jako knížka půjčená z knihovny. Zato byla celá

odřená, zaprášená, listy měla žluté, vypadané a možná i ohryzané. Vypadala jako kniha, která dlouho ležela někde na půdě, sedal na ni prach a běhaly po ní myši. Na obálce stál pirát ve velikánském klobouku s barevnými pery, v ruce držel šavli a jednou nohou se opíral o truhlu. Julii byly jasné hned dvě věci. Zaprvé, v té truhle je určitě poklad, a zadruhé, tahle knížka bude jinačí než všechny knížky, co kdy s tátou četli. A to už jich přečetli pěknou řádku.

„Tak už čti,“ prosila Julie znovu.

„A nebudeš se pak b-á-á-t?“ zeptal se táta a dlouze zívá.

„Tati, neblázni, vždyť chodím do školy,“ dělala ramena Julie. Jistá si ale tolik nebyla.

„Tak jdeme na to,“ rozhodl táta a dal si dvě facky, jen to plesklo. Jednu zleva a jednu zprava. Tu první, aby se probudil, a tu druhou, aby už neusnul. Pak otevřel knížku na první kapitole... a usnul.

Nejmenší dům

Nechme tátu chvíli spát a nezlobme se na něj. Každý den jezdil do práce na kole. Pravda, ráno to měl z kopce, ale když se vracel, pěkně se nadřel. K tomu celý den tahal a třídil balíky. Raději si povězme, proč tihle tři nebydli třeba dole u lesa, vzadu u řeky nebo v úplně jiném městě. Proč zrovna tady, v nejmenším domě na vrcholu Kopce?

Dříve tu stála jen autobusová zastávka, vedle ní třešeň a za ní křoví. Nikdo se však o zastávku nestaral, střechou teklo a omítka se začala loupat. Lidé už nečekávali na autobus uvnitř, protože se báli, že jim střecha spadne na hlavu. Nikomu se však nechtělo zastávku opravit a každý jen říkal: „To raději zbourejte a postavte zastávku novou.“ Sešla se rada města a rozhodli, že se nic bourat nebude a o kus dál postaví zastávku novou. A jak rozhodli, tak se také stalo. Co si ale počít s tou starou zastávkou, třešní a křovím? A tak se zase sešli a slavnostně vyhlásili rozhlasem, že zastávku darují tomu, kdo je té ohyzdy zbaví.

Jenže žádný takový se nenašel. I zadarmo to každému bylo drahé. Už to vypadalo, že se přeci jen bude bourat, když tu se jeden blázen objevil. Kdo to byl? Juliin tatínek. Ráno přišel na radnici a řekl: „Já si tu zastávku vezmu, ale postavím si na jejím místě dům.“

Všichni se kolem něj seběhli, koukali na něho s otevřenou pusou a pan starosta šeptal: „Tiše, ať ho nevyplašíte.“

Dali mu kávu a knihovnici poslali do cukrárny pro kremrole. Na nic se táty neptali a se vším souhlasili. Když zvonilo poledne, otevřely se dveře radnice a všichni tátu vyprovázeli. Starosta, místostarosta, nástěnkářka i knihovnice. Děkovali mu, táta se klaněl jako nějaký umělec a v ruce držel papír. Na něm bylo napsáno, že autobusová zastávka, třešeň i křoví je jeho a klidně si místo ní může postavit rodinný dům. Taky tam byl flek od šlehačky, ale za to může starosta. Nemá mluvit s plnou pusou.

Jenomže Juliini rodiče neměli na nový dům dost peněz. A tak si šli do banky nějaké peníze půjčit. Víte, koho byla ta banka? Tomu nebudete věřit – jejich nového souseda. Ano, toho pána, který má největší dům na Kopci a zrovna vedle naší autobusové zastávky.

S penězi už to šlo snadno. Zavolali zedníka Tročku a společně se dali do díla. Táta házel lopatou, jezdil kolečkem a nosil cihly, máma vařila v kotlíku za domem guláš a zedník Tročka se oháněl lžící. K tomu si bez přestání pískal. Postupně se z autobusové zastávky stala kuchyň s jídelnou, vzadu přibyl špajz a stejně malinkatá koupelna. Z kuchyně vedly příkré schody do patra, kde se pod střechou krčily dvě ložnice. Jedna pro Julii a jedna pro mámu s tátou. Oprýskanou omítku oškrabali a zedník Tročka udělal novou. Nakonec táta vymaloval, máma uklidila a mohli se stěhovat.

Dnes byste nevěřili, že tu někdy stála autobusová zastávka. Snad jen v kuchyni na zdi zbyl držák na jízdni řády. Ale místo odjezdů autobusů na něm bývá napsaný jen seznam věcí, které je potřeba koupit. Vejce, sůl, cukr a brambory.

Šoused Krysák

Táta stále spí? Budeme na něj hodní a zatím se podíváme ještě na jeden dům. Na ten největší dům široko daleko, co stojí hned vedle domu Julie a jejích rodičů. Kdo si ty dva domy prohlížel z ulice, nestačil se divit. Nalevo nejmenší dům, jaký kdo kdy viděl, a napravo

KRYSÁKŮV DŮM

Dům, u kterého jste se nedopočetali oken a ke kterému se vinula od silnice dlážděná cesta lemovaná malými lampičkami. Vedle domu leželo jezero s ostrovem, na ostrově stál maják, který měl malá dvíř-

ka. Ta se každou hodinu otevřela, vykolíbala se plechová kachna, zamávala křídly a schovala se zase zpět.

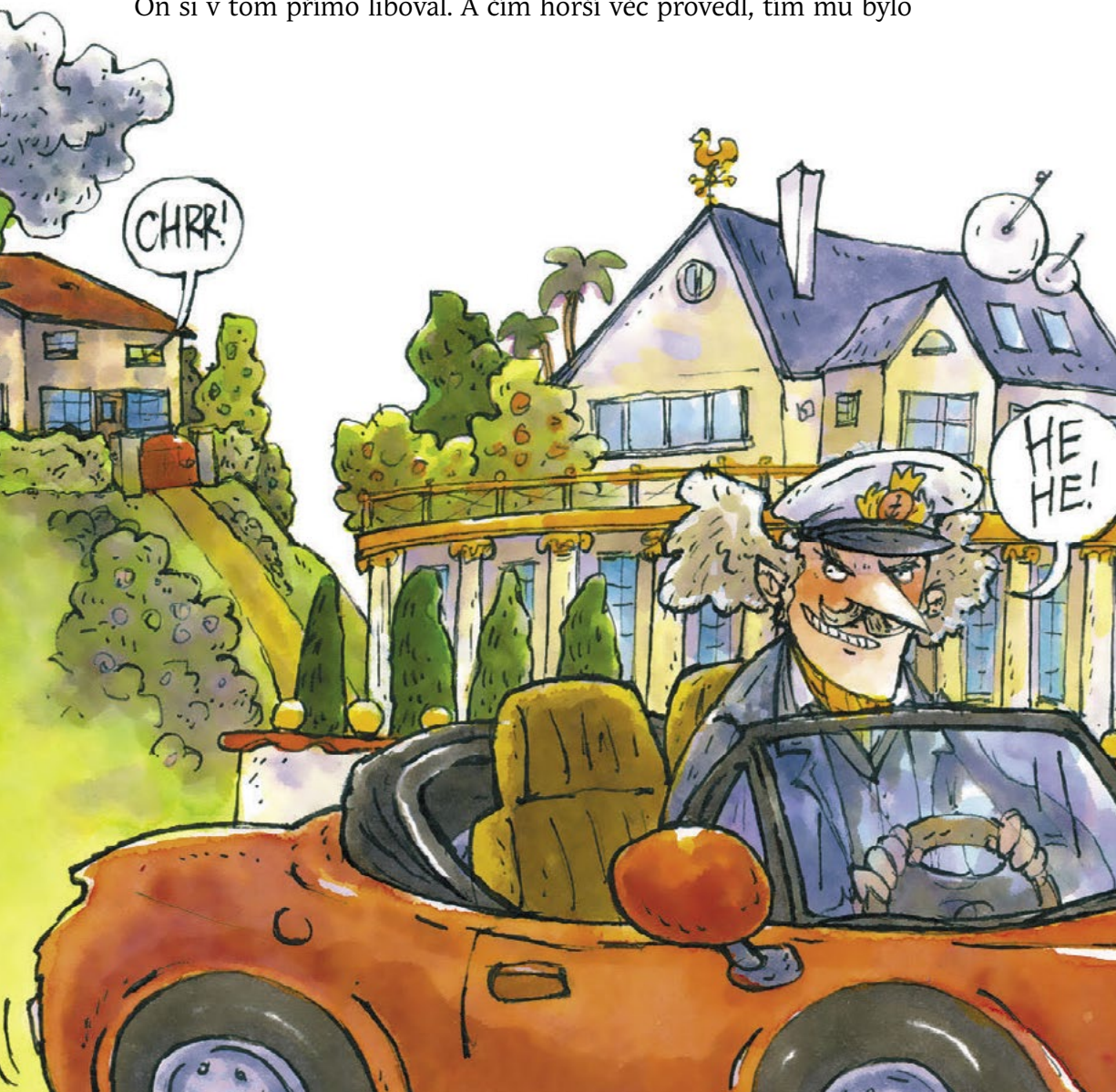
Ptáte se proč? Inu, lidé, kteří mají moc peněz, si pořizují takové hlouposti. A Krysák měl peněz nepočítaně. Odkud se braly?

Měl velikou továrnu a vyráběl v ní jed na krysy. Jen si nikdo nevšiml, že krysy jeho jed mlsají a tloustnou po něm. Co Krysák dělal, bylo zkrátka vždycky na levačku.

Měl také banku. Ta půjčovala lidem peníze, ale dělala to tak fikaně, že se ještě nikomu nepodařilo všechno vrátit. Jeden splácel auto, druhý dům, třetí televizi, čtvrtý kaktus... Dokonce byli tací, kteří už ani nevěděli, za co bance platí. Mezi všemi, kdo každý měsíc přinášeli do banky peníze, byli i rodiče Julie. A běda, kdyby se opozdili, byť jen o jediný den.

I když měl Krysák peněz dost, nestačilo mu to. Nepotřeboval je, ale věděl, že čím bude bohatší, tím budou ostatní chudší. A to mu dělalo ohromně dobře. Jemu se vůbec líbilo ubližovat lidem. On si v tom přímo liboval. A čím horší věc provedl, tím mu bylo

líp. Vždycky celý zruřověl, začal se plácet do kolen a smál se, až mu tekly slzy.

Jak mohl někomu ublížit, udělal to. Propustil třeba pár zaměstnanců, někomu vynadal, všem snížil plat, napsal pár pomlouvacích dopisů nebo... To šel ulicí, volal „Čiči, čiči“, a když se nějaká hloupoučká kočka nechala zlákat, kopl ji tak, že přelétla plot a ještě týden si počítala kosti. V tu chvíli se Krysákovi udělalo tak blaze, že mu to vydrželo do příštího dne.

Pak se nedivte, že když vyráběl jed na krysy, měl špičatý nos i uši, odevšad mu trčely chlupy a očima neustále slídil, jako by hledal sýr; začali mu všichni říkat Krysák. On to však nesměl zaslechnout. To by byla pro dotyčného katastrofa.

Krysák byl také lakomý. Na Vánoce si nekoupil stromeček, na Tři krále neotevřel dětem dveře, a dokonce neměl ani psa, kočku nebo rybičku. A aby ušetřil, uklízel celý dům sám, sekal zahradu

a mazal plechovou kachnu v majáku. Říkal, že na nějaké rozhazování ho neužije, a kdyby chtěl svoje peníze rozkutálet, pošle je z kopce po silnici do rybníka.

A to nic jiného nemiloval? Ale ano, miloval – svůj kabriolet! Kdo neví, tak to je auto, které nemá střechu. Jezdí se s ním jenom v létě, a hlavně nesmí pršet. Protože když začne, připadáte si jako ve sprše. Ten jeho byl červený, leskl se jako čerstvě utržené jablko, voněl kůží, olejem a penězi. A běda tomu, kdo by se na jeho miláčka křivě podíval. Krysák by už zařídil, aby si to dotyčný pěkně odskákal.

Když měl někam jet, počkal, až nebude pršet, pak vyleštil kabriolet, až přecházel zrak, nasadil si svoji námořnickou čepici se štítkem a pomalu se rozjel k cíli. Jel právě tak pomalu, aby všichni stačili obdivovat, jak to jemu i jeho kabrioletu sluší. Rozdával úsměvy na všechny strany, ale už neviděl, jak se lidé mračí a zatínají pěsti.

A po ničem jiném netoužil? Tak kromě peněz a smutku jiných toužil po bazénu. Ale ten už se mu na pozemek nevešel. Bohužel měl plán. Doufal, že Juliini rodiče jednou nezaplatí a on pak jejich dům srovná se zemí a na jeho místě si postaví malý akvapark.

Nejkratší kapitola

Táta se konečně probral a rozhlédl kolem sebe. Když si všiml Julie, zeptal se: „Máš vyčištěný zuby?“

„Se ví,“ přikývla Julie. „A měla jsem ti připomenout, že čteme první kapitolu.“

„První? Kapitolu?“ divil se táta, jako by Julie mluvila o molekule čokoládového pudingu.

Ta se podívala na medvěda vedle sebe a oba zakroutili hlavou.

Až teď si táta všiml knížky na svém klíně. Z obálky se na něj zubil pirát a jako by říkal: „Běda tobě, jestli sáhneš na moji truhlu!“

Táta si naposledy protřel oči, otevřel knížku a začal číst.

Uprostřed malé zátoky kotvila loď. Hou-
pala se na moři a na vrcholu stěžně se jí
třepotala vlajka s lebkou. To aby každý
věděl, s kým má tu čest. Tahle loď sem připlouvala často.
Ale piráti tu neloupili, jen doplňovali tenčící se zásoby.
V nedaleké vesnici kupovali hrách, fazole, střelný prach
a tabák. Nezapomněli ani na kuřata, šnytlík a rum. Je-
diné, co nekupovali, byly boty a košile. Každý správný
pirát totiž chodí bos a košili nosí tak dlouho, dokud se
mu nerozpadne. Pak si ukradne novou.

Na lodním můstku stál kapitán a vedle něho o dvě
hlavy menší pirát jménem Lí. Byl to starší muž s bílými
vousy a kulatým slamákem. Zpod něho pomrkávaly šikmé
oči, kterým neuniklo nic, co by se měl kapitán dozvědět.
Lí pocházel z Číny a kapitán ho zdědil po otci společně
s lodí.

„Dnes bude klásná den.“

„Říká se krásný den,“ opravil ho kapitán, i když věděl,
že Lí to bude zítra komolít úplně stejně.

„Klásná den nedělají slova, ale lidé, ptáši a slunse,“
rozumoval Lí a rozkládal přitom rukama.

U nohou kapitána stála dřevěná truhla. Měla pocti-
vé kování a na bocích držadla, aby se dala nosit. Byla
odřená, ošoupaná a na mnoha místech dřevo zčernalo.
Nevypadala nijak velkolepě, ba právě naopak. A kdyby

vepředu na široké petlici nevisel veliký zámek, ani byste si jí nevšimli, a možná byste se jí dokonce báli dotknout.

Dole na palubě už piráti tušili, co se chystá, a postávali pod můstkem. Byli tu všichni, nikdo si tuhle slávu nenechal ujít. Nedočkavě přešlapovali a pozorovali můstek. Aby řeč nestála, přeli se, i když nevěděli o co, hádali se, ale nevěděli o čem, a vychloubali se, aniž by věděli čím. Ve vzduchu bylo cítit napětí. „Tiše, už to bude,“ vykřikl Pulec, nejmladší z pirátů.

„Piláti a psátelé, plomluví kapitán,“ ozval se Lí a zjednal klid.

Na lodi nastalo ticho, jen vlny dál šplouchaly o lodní bok.

„Piráti, námořníci a gentlemani. Jak jistě víte – daří se nám,“ spustil kapitán mocným hlasem. „Poslední dobou jsme přepadli několik lodí, které vezly velmi cinkavý a blyštivý náklad.“

Piráti horečně přikyvovali.

„Ty lodě byly až příliš naloženy,“ řekl kapitán a starostlivě pokýval hlavou. „Kdybychom jim neodlehčili, kdo ví. Možná by se i potopily.“

„Dyk jsme je stejně poslali ke dnu,“ ozval se Pulec.

„Neluš, dlzoune,“ okřikl ho Lí.

Kapitán se nenechal přerušit a pokračoval: „Je čas spravedlivě vás odměnit.“

Piráti se rozkřičeli jako o život a jejich radost neznala mezí. Dupali a poskakovali, a dokonce začali tančit. Nakonec si pošlapali nohy a svalili se do plachet.

Kapitán se smál a nechal své muže vydovádět. Pak zašmátral v kabátě a vylovil klíč. Piráti ztichli. Věděli, že teď přijde to nejlepší. Kapitán vsunul klíč do zámku, ozvalo se tiché klapnutí a zámek odskočil. Pak kapitán odklopil víko a po palubě se rozlilo světlo.

Truhla byla až po okraj naplněna šperky, zlatem a drahým kamením. Modré topasy, zelené smaragdy a červené rubíny se míchaly do jedné duhy. A všechna ta nádhera plavala v moři zlatých mincí. Od pokladu se blýskalo, až oči přecházely. Lesk a krásu kazilo jen několik kožených měšců, které dříve visely u pasu flustých obchodníků. Kdo by je však otevřel, spatřil by opět zlaté mince.

„Ách,“ vydechli piráti jako dámy před výlohou a napínali krky, aby viděli aspoň zlomek té nádhery.

„Dlahokamy, špelky a plachy,“ pronesl zasněně Lí a spokojeně si hladil bílý vous.

Kapitán nechal posádku dostatečně vynadívat a pak řekl: „Vaše odvaha a chrabrost musí být náležitě odměněny. Každý z vás dostane svůj díl. Ne víc, ne míň. Právě tak akorát.“

„Moje řeč,“ ozval se pirát v rozdrbané košili. „Pamatujete, jak jsem vodvážně hupsl na palubu tý španělský lodě? To by se mělo zvlášť vocenit.“

Ostatní piráti se smáli a křičeli: „Ty jsi tam přece sletěl, nemešlo!“

„A já jsem,“ vykřikl pirát se zlatým zubem, „štětkou vod kanónu fláknul po kebuli toho vyšňořeného oficíra. To bylo vohromně statečný.“

„To bylo prdlajs!“ ozval se ten, co seděl na soudku se střelným prachem. „To já jednoho praštil hnátou,“ zubil se a přitom točil dřevěnou nohou nad hlavou.

„Vždyť je to jasný,“ křičel pirát, co mu bylo vždycky všechno jasný. „Každej si nahrabe tolik, kolik pobere. A komu to není jasný, tomu to vysvětlím ručně.“

„Né,“ křičeli ostatní piráti. „Ty máš pracky jako lopaty. Po tobě by pro nás už nic nezbylo.“

„Prosím, prosím,“ hlásil se Pulec a rukou třepetal nad hlavou jako ve škole. Nikdo si ho však nevšímal.

„Pamatujete,“ křičel pirát s dlouhými vlasy, „jak jsem si vzal sukni a křičel: ‚Nestřílejte, nestřílejte, jsou tu bezbranné ženy!‘ To by se mělo vocenit mimořádně.“

Piráti se řehtali, až jim tekly slzy.

„Smím prosit, madam,“ optal se pirát s šátkem na hlavě a poklonil se až k zemi. Ostatní piráti se smíchy váleli po palubě.

„Prosím, prosím,“ třepetala se ruka nejmladšího piráta.

„Ticho, pánové,“ zjednal kapitán klid a obrátil se na Pulce. „Pověz nám, jak bys peníze rozdělil ty.“

„No, já,“ řekl nejmladší pirát a nejistě se rozhlédl kolem sebe, „já bych dal každému stejně!“

Nastalo ticho. Piráti se zarazili a překvapeně krčili rameny. Je to možné? Není to divné? Je to vůbec spravedlivé? Ptali se sami sebe i mezi sebou. Kdo to kdy slyšel, každému dát stejně? To je nějaký nesmysl. Přemýšleli, až je z toho rozbolely hlavy a chytali se za ně.

Jako první se vzpamatoval kuchař a všechny tím zachránil.

„Já myslím,“ řekl, „že bychom tudle ehm... podivnost měli řádně produmat. A to nám půjde líp, když si pěkně naccpeme pupky.“

To bylo něco pro ostatní.

„Ať žije kuchař,“ volali a plácali se do stehen. Měli radost, že bude jídlo a že to těžké přemýšlení mohou na chvíli odložit.

„Dobrá,“ řekl kapitán, sáhl do truhly a hodil mezi piráty pár mincí. „Kupte čuníka, víno a nezapomeňte na tabák a rum. Až se najíme, budeme pokračovat.“

Pak truhlu s bouchnutím zavřel a zacvakl zámek.

Táta a indiáni

Táta dočetl a tiše zavřel knížku. Poslouchal, jak Julie pravidelně oddechuje a už se chtěl zvednout a tiše odejít.

„Ta truhla by se nám hodila,“ řekla Julie a otevřela oči.

„Myslel jsem, že už spíš,“ usmál se táta. „Proč by se nám hodila?“

„Vždyť jsi to četl, tati. Ta truhla je hotový poklad. Je až po okraj nacpaná drahým kamením, šperky a zlaťáky. Jen si nabrat. A my bychom si nabrat potřebovali.“

„A to říkal kdo?“ podivil se táta a pokusil se usmát.

„No máma,“ přiznala Julie. „Říkala, že nemáme peníze a že se budeme brzy stěhovat.“

Táta vzdychl a úsměv se mu z tváře vytratil. On už byl takový. Raději mluvil o trpaslících, divoženkách a ostrovech ztracených uprostřed oceánů.

„Nó – hmmm – víš,“ začal ztěžka, jako by tlačil železniční vagon. „Máma má tentokrát trošičku pravdu. Práci na poště mám jen do konce měsíce a bez práce si nemůžeme dovolit tenhle dům.“

„Jak nemůžeme? Vždyť je náš,“ divila se Julie.

„Je i není,“ řekl táta. „Dům i všechno, co vidíš kolem sebe, je naše. Od komína až k poslednímu máminu kolíčku na prádlo. To všechno je naše. Akorát...“

„Jaký akorát?“ skočila mu do řeči Julie. „V tom přeci nemůže být žádný háček!“

Ale byl. A ne háček, ale pořádný hák. Aby si Julie, máma a táta mohli říct ‚Tehle dům je náš‘, zbývalo jediné – zaplatit Krysákově bance jeden bambilion peněz. Tolik? Možná to byla jen půlka bambilionu, nebo čtvrtka. Možná dokonce ještě míň, ale to je jedno. Juliin táta dostával na poště akorát tolik, aby měli na jídlo a jednu splátku Krysákově bance.

„Už tomu rozumíš?“ zeptal se táta smutně. „Každý měsíc musíme zaplatit Krysákově bance peníze. A jakmile skončím na poště,

nebudeme mít na jídlo ani na splátku bance. Ta si vezme náš dům, Krysák sem pošle buldozer a postaví si tu bazén se skluzavkou.“

„Tak vidíš, tati,“ vzpomněla si Julie na knížku o pirátech. „Truhla plná zlatáků by se nám hodila, a dokonce víc než pirátům. Ti by si koupili akorát rum a tabák. Zatímco my bychom měli střechu nad hlavou.“

„Ty máš vždycky pravdu,“ smál se táta a hladil prstem truhlu na obálce. „Jenže ta truhla je jen namalovaná. Je to jen troška barev na papíře.“

Julie se převrátila na bok, aby na tátu lépe viděla, a podepřela si hlavu dlaní. „Ale tati, když se mi o té truhle bude zdát, tak se jí budu moci dotknout.“

„To jo,“ usmál se táta. „Ale to nám dům nezachrání. Ve snu si sáhneš, ráno se probudíš a budeš mít akorát...“

Táta skončil uprostřed věty. Koukal na protější zeď a jen se culil. Vypadalo to, že dočista zapomněl, kolik dluží Krysákové bance, dokonce snad zapomněl, kde právě sedí. Zdálo se, že na zeď promítají grotesky, ale viděl je jen on.

„Akorát?“ napověděla mu Julie.

„Tati?“

„Co jsi říkala?“ zeptal se táta a přestal zírat do zdi.

„Řekl jsi ‚akorát‘, ale víc už nic,“ vysvětlovala Julie svému tatínkovi jako malému klukovi. „Tam určitě něco pokračuje a je to děsně důležitý.“

Táta se na Julii podíval a hned viděl, že to má marné. Věděl, že jak se Julie do něčeho zakousne, tak nepustí. Nedá pokoj, dokud se všechno do posledního písmene nedozví. Chvilí se ošival, ale nakonec mu nezbylo než prozradit své tajemství.

„Když jsem byl malý kluk, asi jako ty, měl jsem strašně rád indiány. Měl jsem knížku o indiánech, luk, tomahavk – to je indiánská sekyrka – a koně.“

„Ty jsi měl koně, tati?“ vytřeštila Julie oči.

„Jistě,“ přikývl táta. „Černého mustanga. I když on to ani nebyl kůň, spíš... mámin smeták. Ale uzdu měl, černý štetiny taky a pádil jako blesk.“

Julie se smála, protože si představila tátu, jak běhá kolem domu se smetákem mezi nohama. A protože netušila, jak vypadal jako malý, představila si na smetáku svého dospělého otce.

„On ani ten tomahavk nebyl pravý,“ posteskl si táta. „To byla jen stará a rezavá sekyrka. Ale to není důležité. Teď přijde to hlavní. Jednou se mi zdálo o indiánech. V tom snu jsem na svém koni stopoval dva z nich a ti mě dovedli až do hor k veliké jeskyni. V té byl ukrytý poklad, jaký si nedokážeš představit. Nebyla to truhla nebo tak něco malého, ale obrovská díra v zemi plná zlatých prutů, šperků a mincí. Hotové zlaté jezero, co se vylévalo z břehů a jehož konce jsem nedohlédl. Zlato bylo všude. Nikdo by nedokázal spočítat, kolik ho tam bylo. A já...“

„A ty...“ napověděla mu Julie nedočkavě.

„To není důležitý,“ mávl rukou táta.

„A ty!“ nedala se Julie a zatvářila se jako policajt.

„A já si odtamtud jednu minci vzal,“ přiznal se táta. „Nemá se to, ale byl jsem malý, ta mince byla také malá a celé se mi to jen zdálo. Navíc tam bylo všeho tolik, že to určitě nikdo nepoznal.“

V pokoji nastalo ticho. Táta mlčel a krapet se styděl. Julie přivřela jedno oko a druhým si tátu prohlížela. Věděla moc dobře, že krást se nemá, ale vzít si z takové hromady zlata jednu malinkatou minci, a navíc ve snu?

„Dobrá, promíjím ti to,“ řekla po chvíli. „A jak to bylo dál?“

„No, dál...“ kroutil se táta, „asi mi to nebudeš věřit, ale já tu minci našel ráno pod polštářem.“

„Ne!“ vykřikla Julie a samým překvapením se posadila na posteli.

„Opravdu? A nevymýšlíš si?“

„Je to tak, přísahám,“ řekl táta a zvedl dva prsty.

„Ale myslím, že mi ji tam strčila moje máma. To aby mi udělala radost.“

„Hloupost,“ zamračila se Julie. „To byla určitě zlatá indiánská mince. Byla zlatá, ne?“

„Já nevím,“ pokrčil táta rameny. „Lesklá byla, to jo.“

„A jak se ti to povedlo?“ vyzvíдалa Julie.

„Nó,“ začal táta přemýšlet a drbal se přitom na nose. „Hodně jsem chtěl. Ono se říká, že když chceš, dokážeš všelicos. A já si tehdy moc přál skutečného koně. Aby sis nemyslela, ten můj nejezdil špatně, ale přeci jen to byl smeták.“

„A koupil sis ho?“ zeptala se Julie.

„Ále,“ mávl táta rukou. „Máma mi koupila boty. Říkala, že jsou důležitější než nějaký kůň.“

Julie posmutněla. Toho koně tátovi přála.

„Nevěš hlavu,“ chlácholil ji táta. „Sny už takové jsou. Někoho vystraší, jiného potěší. A kdo ví, jak to vlastně bylo.“

Se ví, jak to bylo, pomyslela si Julie. Táta hodně chtěl a přání se mu splnilo. Udělám to stejně a zachráním náš dům.

„Už na to nemysli,“ uklidňoval ji táta. „Možná si seženu jinou práci, stěhovat se nebudeme a na koně si jednou našetřím.“ Pak popřál dobrou noc, přidal pohlázení a šel si po svém.

Julie si lehla na záda, založila ruce pod hlavu a koukala do stropu. Ono se řekne, nemysli na to, ale copak to jde? Opravdová zlatá indiánská mince – no to je něco! A stačilo jen chtít. To snad není tak složité. To bych mohla zvládnout. Tátovi prostě musím pomoci stůj co stůj. Ještě nevím jak, ale pomůžu.

Nakonec jí z toho přemýšlení ztěžkla víčka, neudržela je a usnula.

Ráno s překvapením

Za oknem se probouzel nový den a slunce pomalu stoupalo k obloze. Ráno, jakých je dva tucty do měsíce. Nestojí ani za řeč, jen se mihne a je poledne. Aspoň to tak zprvu vypadalo.

„Tatíííí,“ rozlehl se celým domem křik.

Táta zrovna seděl u snídane a mazal si rohlík třešňovou marmeládou. To určitě nebylo na mě, ujišťoval se.

„Tatíííí,“ ozvalo se podruhé, až se rozdrncela okna.

„Bylo to na mě,“ povzdechl si a vydal se za Julií do patra. Cestou po schodech si bručel: „Něco jí vlítlo do pokoje. Že by vosa? Sršeň? Nebo je to zase pavouk veliký jako nehet?“

Když otevřel dveře Juliina pokoje a chtěl se zeptat, jestli hoří, slova se mu zadržela v krku.

Julie seděla v rohu postele, kolena tiskla k bradě a oči měla vykulené. Prstem ukazovala před sebe a tam si uprostřed peřiny hověla veliká truhla. Větší než kufr, ale zase menší než psí bouda. Byla z tmavého dřeva, ušmudlaná, očouzená a šrámů měla nepočítaně. Na bocích visela dvě držadla a přes víko se táhla široká petlice. Na ní visel veliký zámek.

„Co to je?“ zeptal se táta. Zdálo se mu, jako by to už někde viděl.

„Nevím,“ špitla popravdě Julie.

„Prosím?“ přeptal se táta, jako by špatně slyšel. „Ty nevíš, co to je? Odkud to je? Ani jak se to tu vzalo?“

Julie jen bezradně krčila rameny.

Táta vykoukl z okna, nezahlédne-li někoho. Viděl akorát souseda Krysáka, jak myje auto. Ale ten to být nemohl. Ten ještě nikdy nikomu nic nedal.

„A nepřinesla to sem máma?“ napadlo Julii.

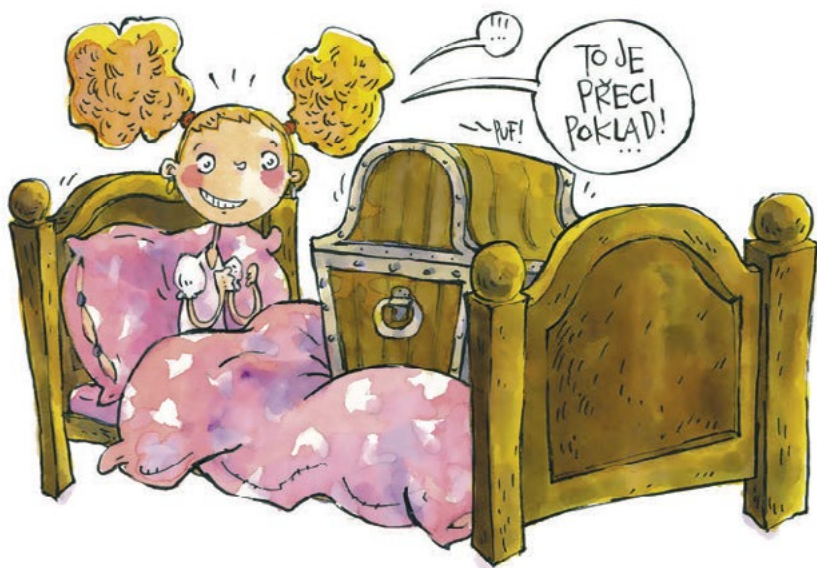
„Blázníš,“ ťukal si táta na čelo. „Máma a takhle špinavou věc? A do postele? Vyloučeno.“

Pak si dodal odvahy a přistoupil blíž. Zaklepal prstem na víko, ale ozvalo se jen poctivé tvrdé dřevo.

„To jsem blázen,“ bručel táta.

Julie chtěla pokrčit rameny, ale zrovna když měla ramena nahoře a vypadala jako starý havran, se zarazila. Dívala se nepřítomně někam skrz truhlu. Dál, než byl její pokoj, dál, než byla třešeň, a mnohem dál, než byl rybník pod kopcem. A vtom jí to došlo.

„TO JE PŘECI POKLAD!“ vykřikla a vymrštila se na nohy. „TO JE POKLAD,“ křičela a běhala po malém pokoji jako splašená myš.

Mávala rukama nad hlavou, skákala, až se podlaha třásla, a sem tam se bříkla hlavou o strop. Ale vůbec jí to nevadilo. Když jí došly síly, poklekla na zem vedle postele. Zadržela dech a zlehka položila ruce na truhlu. Prsty se dotkly dřeva a přejely po něm, jako by hladily kočku. Tiše, aby snad truhlu nepolekala, Julie zašeptala: „Tohle je truhla s pokladem.“

Táta tam stál a tvářil se, jako by nechal rozum dole v kuchyni.

„To je přece jasný, tati,“ šeptala Julie. „To je poklad pirátů z té knížky.“

„Knižky?“ zeptal se táta, jako by to slovo slyšel poprvé v životě.

„Julie, nemohla bys to svému otci povědět polopatě?“

Ti dospělí jsou někdy pěkně natvrdlí, pomyslela si Julie. Musí se s nimi jako s malými dětmi. Pak sáhla pod postel pro knížku a ukázala ji tátovi. Ten dál ničemu nerozuměl, nohy mu přestaly sloužit a sesunul se vedle Julie na podlahu.

„Zdalo se mi o pirátech,“ vysvětlovala Julie, „o jejich lodi, a byla jsem v kajutě kapitána. Tam bylo věcí, a dokonce i tahle truhla a já...“

V tu chvíli se zarazila a zakousla do rtu.

„No a ty,“ pobídl ji táta a naklonil hlavu blíž, aby mu něco neušlo.

Julie chvíli vzpomínala, cože to vlastně ve snu všechno prováděla. Pak začala vyjednávat. „Tati, nebudeš se zlobit?“

Táta zavrtěl hlavou. Julii to nestačilo a ještě dvakrát se zeptala. Až když táta přísahal, že se určitě zlobit nebude, dodala si Julie odvahy. Tiše zašeptala: „Já tu truhlu vzala.“

Táta si to chvíli rovnal v hlavě a přitom prstem střídavě ukazoval na Julii, truhlu a knížku. Snažil se v tom nalézt trochu toho dospěláckého rozumu, ale marně.